

at holde Møde, men at forhindre, at man paa et offentligt Møde forvandskede og forhaanedes Beslutninger, der vare tagne paa andre Møder. Det var altsaa efter den Anvisning, vi handlede her paa Sjælland. Desuden havde man anmodet eller opfordret de her tilstedeværende Folkethingsmænd til at være tilstede, og jeg siger, at det er en Selvfølge, at det var vor Pligt at komme. Naar man har set, hvor vigtig Ledelse er i saadanne Tilfælde, og hvor alvorlig en saadan Situation kan blive, vil man vistnok kunne forstaa, at det var vor Pligt at gaa med. Det glæder mig, at det ærede Medlem, der talte igaar (H. C. Holch), selv har anerkjendt, at det skyldes vor Tilstedeværelse, at det ikke kom til virkelige Standaler, hvad han troede vilde være fset. Det har han anerkjendt, og som han selv sagde, han har anerkjendt det for Alvor. Efterat altsaa alle Forberedelser vare trufne, kom Indbydelsen til Mødet. Nu siger det ærede Medlem, og det er sagt fra flere Sider, at der havde vi ikke Noget at gjøre. Ja, det maa det ærede Medlem nu overlade til os; hvis vi skulde kunne se, at vi ikke havde Noget at gjøre der, havde det været nødvendigt, at de havde indbudt til et privat Møde, men saa længe de indbyde til offentlige Folkemøder, er det ikke alene deres Modstanderes Ret men ogsaa deres Pligt at komme. Det ærede Medlem mener at kunne forsvare sin Paastand om, at der havde Venstre flet ikke Noget at gjøre, at Mødet var privat, med Indbydelsen til Mødet. Han siger nemlig, — saaledes forstod jeg ham, — at Indbydelsen angiver Mødet som privat. Jeg skal nu læse den op, den lyder saaledes: „Politisk Folkemøde: Vi undertegnede Bælgere i Frederiksborg Amt, der i politisk Henseende regne sig til Høire, indbyde herved politiske Venner og Meningsfæller blandt danske Mænd og Kvinder til et Møde ved Pavillonen i Slotshaven ved Frederiksborg Søndagen den 1ste Juli Eftermiddag Kl. 4. Af Rigsdagsmænd ere særlig indbudte osv.“ Der indbydes altsaa til et Folkemøde, og til dette Folkemøde indbydes Venner og Meningsfæller. (Dine sen: Ja, Meningsfæller). Saa siger man, at det muligvis kunde være Tvivl underkastet, om herved forstodes et privat eller et offentligt Møde, og nu bliver altsaa Spørgsmaalet, hvorledes man selv har forstaaet Mødet, om man har forstaaet det som et offentligt Møde eller som et privat Møde, om man har ment, at Modstanderne havde Afgang dertil, eller om det var et Møde, hvortil Modstanderne ikke havde Afgang. Ja, i saa Henseende behøve vi jo ikke at være ret længe i Tvivl,

thi det ærede Medlem, som igaar havde Ordet, og som var en af Medindbyderne til Mødet, nemlig det ærede Medlem fra Frederiksbærg (H. C. Holch), har udtrykkelig erklæret, at der havde Modstanderne Afgang, og det har han erklæret offentligt, og jeg skal tillade mig at oplæse det, det staar i Dagbladet for d. 5te Juli. Der findes en Erklæring fra Mødets Dirigent, Folkethingsmand og Byfkriver Holch, og en vis N. Raaschou, som underskriver sig Formand for Mødets forberedende Komite, og denne Erklæring lyder saaledes: „I Anledning af, at nogle Blade have bemærket, at Afspærringen af Bladsen for Uvedkommende burde være opretholdt, ogsaa efterat Processionen var ankommen og Mødet var aabnet, skulle vi, hvad enten denne Anke nærmest er rettet imod Komiteen eller imod Politiet, tillade os at oplyse, at Mødets forberedende Komite, der først paa et senere Tidspunkt var tilstrækkelig bekendt med Modpartens Planer, i sin Bekjendtgjørelse om Afgangstegnet til Bladsen, havde forudsat, at denne blev aabnet for Alle“, — det var altsaa et offentligt Møde — „efter det nævnte Tidspunkt, og at det Samme var Tilfældet med den Plakat, som Politimesteren udstedte Dagen før Mødet“. Det var altsaa Meningen, det var baade Politimesterens og Komiteens Mening, at Mødet var offentligt. Jeg tror altsaa ikke, at det er at fornærme de Herrer, naar jeg betegner det ikke alene som et politisk Folkemøde men som et offentligt politisk Folkemøde, hvortil altsaa Alle havde Afgang. Et Folkemøde maa ogsaa være et offentligt Møde, thi naar man indbyder til et Folkemøde, har man givet hele Folket Afgang, og til Folket høre ogsaa vi. Noget andet er, hvem man særlig indbyder. Man kan nemlig godt indbyde til et offentligt Møde og saa ved Siden af særlig indbyde sine Venner, thi idet man særlig indbyder sine Venner, siger man: Vi bede Eder om at komme tilstede, men vi tillade hele Folket at komme tilstede. Det maa være Meningen, hvis der overhovedet skal være Mening deri. Naar man har indbudt til et politisk, offentligt Folkemøde, saa er jeg berettiget til at forstaa det efter den Erklæring, der er afgivet af Komiteen, og saa er det ganske mærkværdigt, at man bagefter kommer og siger, at det var et privat Møde, thi det staar ligefrem i Strid med, hvad man selv har sagt, og det pleier man dog at undgaa saavidt muligt. Nu siger altsaa det ærede Medlem, at der havde vi dog ikke Lov til at komme tilstede, men jeg maa tillade mig at sige, at der er det Modstandernes Pligt at komme tilstede, thi naar man holder